

Full diocesà

9 d'octubre del 2016

p4 –Pelegrinatge Jubilar de la Vida Consagrada

p5 –Curs Emmaús-EESA Solsona

Vestir al despullat

L'ésser humà, a diferència dels animals, no té plomes ni escales ni cabell per a protegir el seu cos. Per això, si vol sobreviure, ha de portar roba per a protegir-se de les inclemències climatològiques. Tanmateix, anar vestit és també una necessitat humana de seguretat, de realització, de comunicació, pudor, personalitat i d'expressió de dignitat. La manca de vestit és un impediment a una necessitat bàsica de la persona i aquesta necessitat ha augmentat en els darrers temps per l'augment de famílies que viuen sota el llindar de la pobresa.

Expliquen dos treballadors socials de Càritas en la darrera edició de *Quaderns de Pastoral*, que aquesta obra de misericòrdia es facilita en les habituals recollides de roba

que fan les parròquies però que «es veu la importància de canviar la manera en què es facilita la cobertura d'aquesta necessitat, ja que la persona ha de poder triar, s'ha de dignificar l'entrega, hem de facilitar que es puguin crear llocs de feina, hem de fer un treball educatiu envers els donants i els receptors, potser cal educar en la cultura de la roba de segona mà, la reutilització i el reciclatge».

Afegeixen que «cal qüestionar per què es recull tanta roba i quin ús li donem, ja que no hem de caure en el parany de ser l'abocador de les deixalles, essent així que perdriem el nord i no vestiríem el despullat, sinó que facilitaríem la neteja dels armaris dels benestants».

«Aixeca't i vés-te'n. La teva fe t'ha salvat»

Diumenge XXVIII de durant l'any / Cicle C

Lectura del segon llibre dels Reis

En aquells dies, Naaman de Síria baixà al Jordà i s'hi banyà set vegades, com li havia dit Eliseu, l'home de Déu. La pell se li tornà com la d'una criatura i quedà pur de lepra. Llavors se'n tornà amb tot el seu seguici cap a l'home de Déu, entrà a casa d'ell i, dret al seu davant, li digué: «Ara sé ben bé que, fora d'Israel, no hi ha cap altre Déu enllloc més de la terra. Per favor, accepta un present del teu servidor.» Eliseu li digué: «No acceptaré res. T'ho juro per la vida del Senyor, davant del qual estic sempre, a punt per servir-lo.» Naaman insistia que admetés el present, però Eliseu s'hi negà. Llavors Naaman digué: «¿Permetes que el teu servidor carregui dues mules de terra d'aquest país? És que d'ara endavant el teu servidor no oferirà cap holocaust ni cap altra víctima a altres déus, sinó només al Senyor.» (5,14-17)

Salm responsorial

R. El Senyor ha revelat la seva ajuda,
i els pobles contemplen la salvació.
(Salm 97)

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Estimat, pensa que Jesucrist, del llinatge de David, ha resuscitat d'entre els morts. Aquesta és la bona nova que jo predico, i per això he de sofrir fins trobar-me empresonat com si fos un malfactor. Però les presons no poden encadenar la paraula de Déu. Jo ho suportó tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dona en Jesucrist. Això que diem és ben cert: Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell; si el neguem, ell també ens negarà; però, com que no pot negar-se ell mateix, ell continua fidel si nosaltres no li som fidels. (2,8-13)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

Un dia, Jesús, tot anant a Jerusalem, passava entre Samaria i Galilea. Al moment que entrava en un poblet li sortiren deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny i cridaren: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!» En veure'ls Jesús els digué: «Aneu a presentar-vos als sacerdots.» Mentre hi

anaven, quedaren purs de la lepra. Un d'ells, quan s'adonà que estava bo, tornà enrere donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies. Era un samarità. Jesús digué: «No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou? Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?» Llavors li digué: «Aixeca't i vés-te'n. La teva fe t'ha salvat.» (17,5-10)

«Si som constants en les proves, també regnarem amb ell; si el neguem, ell també ens negarà; però, com que no pot negar-se ell mateix, ell continua fidel si nosaltres no li som fidels»

Pregària del cor, guarició de l'esperit

Josep Molist i Rifà, prev.

Naaman era el general en cap de l'exèrcit del regne arameu de Damasc, adversari d'Israel. «Era un bon guerrer, però tenia la lepra.» Una minyona israelita que treballava al servei de casa seva els parlà d'un profeta-taumatúrg que actuava a Samaria. L'episodi relatat en la primera lectura descriu la visita d'aquest sirí a Israel, la trobada amb Eliseu i la guarició de la malaltia cutània que l'afectava. El tarannà disciplinat propi dels militars el portà a obeir el profeta a contracor, perquè el que el castrense n'esperava era algun sortilegi màgic. La narració vol mostrar com el Déu d'Israel ofereix gratuïtament el seu favor als estrangers i fins i tot als enemics polítics. És molt bonic llegir el relat sencer tal com es troba en el capítol V del segon llibre dels Reis.

Segles més tard, l'itinerari que Jesús segueix és el limítrof entre les dues regions (Samaria i Judea), en direcció a la vall del Jordà fins a arribar a Jericó. La teologia paulina de la gràcia es troba en el rerefons d'aquest relat. Dels deu leprosos que han invocat el nom de Jesús amb la pregària del cor i han estat guarits —amb la condició d'acomplir el protocol que manava la llei mosaica—, l'únic que no es mostra ingràt és l'estranger. La forma del verb grec que fa servir sant Lluç per a indicar l'actitud que el samarità acompanya amb el gest litúrgic de prosternar-se als peus de Jesús, és el mateix que serveix per a designar la santa sinaxi: *Eukhariston*. Vocable que inclou el sentit veterotestamentari de donar glòria a Déu. Mestre Eckhart va dir en una ocasió: «Si l'única oració que dic és "gràcies", ja n'hi ha prou.» Per a mantenir el nostre ego sota control —afirma el P. Albert Nolan— no hi ha res millor que un cor agrait.

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

10 dilluns

—Sant Tomàs de Villanueva, bisbe (1486-1555)
Gàlatas 4,22-24.26-27,31-5,1 / Salm 112 / Lluç 10,29-32

11 dimarts

—Santa Soledat Torres Acosta, verge (1826-1887)
—Sant Joan XXIII, papa (1881-1963)
Gàlatas 5,1-6 / Salm 118 / Lluç 11,37-41

12 dimecres

—La Mare de Déu del Pilar
—Sant Serafí, religiós (1540-1604)
—Sant Guifré, bisbe (674-709)
1 Cròniques 15,3-4,15-16;16,1-2 / Salm 26 / Lluç 11,27-28

13 dijous

—Sant Eduard, rei (1002-1066)
Efesis 1,1-10 / Salm 97 / Lluç 11,47-54

14 divendres

—Sant Calixt, papa i màrtir (155-222)
—Santa Fortunata, màrtir (c281-c298)
Efesis 1,11-14 / Salm 32 / Lluç 12,1-7

15 dissabte

—Santa Teresa de Jesús, doctora de l'Església (1515-1582)
Siràcida 15,1-6 / Salm 88 / Mateu 11,25-30

16 diumenge XXIX de durant l'any / Cicle C

—Sant Galderic, pagès (830-900)
—Santa Hedvig, religiosa (1180-1243)
—Santa Margarida Maria Alacoque, verge (1647-1690)
Èxode 17,8-13 / Salm 120 / 2 Timoteu 3,14-4,2 / Lluç 18,1-8

La imatge

James Tissot, Brooklyn Museum (EUA)

La curació dels deu leprosos (1886-94).

Jesús havia curat deu leprosos i només un, i estranger, va tornar enrere a donar gràcies. Jesús el lloà pel seu agraïment i li digué: «Aixeca't i vés-te'n. La teva fe t'ha salvat.» Jesús no es referia tan sols a la seva guarició corporal, sinó al fet que havia copsat l'amor de Déu que s'ha manifestat als pobres i a qui, per això, hem de glorificar.

Pelegrinatge Jubilar de la Vida Consagrada de la diòcesi

Teresa Gené i Camps, Delegada de la Vida Consagrada

El dimarts 20 de setembre membres representants de la Vida Consagrada de les diverses congregacions presents a la diòcesi feren un pelegrinatge a la catedral, amb motiu de l'any jubilar.

La trobada s'inicià a les 10.30h del matí, amb espai per a les confessions, i a les 11h hi hagué l'eucaristia, presidida pel bisbe Xavier. Cal destacar el moment de l'ofertori, en què cadascuna de les congregacions presents oferí i presentà allò propi del seu carisma.

En acabar, hi hagué una visita guiada per la catedral, duta a terme per Mn. Enric Bartrina, i una visita pel Museu Diocesà, conduïda per Mn. Lluís Prat, a fi de contemplar la tria d'obres a través de les quals es pot llegir el missatge d'algunes de les obres de misericòrdia espirituals i corporals.

Un dinar de germanor al Seminari fou la cloenda d'una jornada bonica i plena de bons moments d'amistat compartida.

Vegeu fotografies a www.bisbatsolsona.cat

Aplec anual al Mas Claret (la Segarra)

Com cada tercer diumenge de setembre, la congregació claretiana celebrà al Mas Claret el seu aplec anual o, més ben dit, l'homenatge i testimoni dels vint claretians afusellats en aquest indret el 19 d'octubre de 1936 en plena guerra civil.

Tot començà davant la casa on ells es trobaven allotjats per les circumstàncies adverses d'aquell moment. Allà va començar el viacrucis seguint les mateixes petjades que ells van fer fins a arribar al lloc del sacrifici, que és a la vora del monument aixecat pel seu memorial.

Presidí els actes Mn. Joan Casals, acompanyat de diversos capellans de la comarca i d'una bona representació claretiana. Més d'un centenar de fidels, entre ells alguns familiars dels allà afusellats, van assistir al viacrucis, l'eucaristia i el cant dels goigs. Tot seguit, un refrigeri va donar pas a l'hora dels adéus. Informa: Joan Riu.

Curs Emmaús-Escola Evangelització Sant Andreu de Solsona

Del divendres 23 al diumenge 25 de setembre es va dur a terme al Seminari de Solsona el curs Emmaús - 2n curs, després del curs Nova Vida que ofereix l'Escola d'Evangelització Sant Andreu de Solsona (EESA Solsona).

Aquesta ha estat la segona vegada que s'imparteix aquest curs a la diòcesi i hi van participar una trentena de persones, que pogueren viure una formació bíblica molt interessant i vivencial. La Paraula de Déu va ser la protagonista del cap de setmana i els participants en el curs van poder conèixer-la millor i, sobretot, estimar-la i respectar-la, ja que és Déu ma-

teix qui parla a través de les lectures i els evangelis.

L'equip formador que va impartir les xerrades era compost només de laics, com és habitual en els cursos de l'EESA Solsona. El prevere consiliari que va acompanyar el curs fou Mn. Marc Majà.

En definitiva, va ser un curs diferent i enriquidor que quedarà en els cors de tots els qui van poder participar-hi. D'aquí a uns quants mesos està previst que l'EESA Solsona, organitzi el 3r curs, anomenat «Joan», un curs que tracta sobre la formació de deixebles.

Missa nova de Mn. Abel Trulls a Puig-reig

El diumenge 25 de setembre, Mn. Abel Trulls va presidir la seva missa nova a l'església parroquial de Puig-reig, acompanyat de Mn. Josep Solà, Mn. Josep M. Santamaria, familiars i amics i la comunitat parroquial del seu poble natal.

Mn. Josep Solà el va felicitar en nom de la parròquia i el nou prevere va rebre alguns obsequis, entre ells una casulla i una estola que havien estat d'un seu oncle sacerdot, com també una guitarra.

Mossèn Abel va expressar el seu agraïment a la parròquia que, des del moment del baptisme, l'ha acompanyat en el camí de fe, per mitjà de la catequesi, alhora que va agrair a la seva família el fet d'haver-l'hi portat. La celebració va continuar a l'exterior amb un refrigeri, durant el qual els assistents el van poder saludar i felicitar personalment.

Francesc: el que vol la població de Síria i Iraq és la pau

Redacció

Mirant els tantíssims rostres que sofreixen, a Síria, a l'Iraq i als països propers i llunyans on milions de refugiats estan obligats a buscar refugi i protecció, «l'Església veu el rostre del seu Senyor durant la Passió». Així ho va indicar la setmana passada el papa Francesc, en la seva trobada al Vaticà amb els membres dels organismes caritatius catòlics que treballen en el context de la crisi humanitària a Síria, l'Iraq i als països limítrofs, reunits a Roma per a la seva cinquena trobada promoguda pel Pontifici Consell Cor Unum.

D'aquesta manera, el Sant Pare va expressar el seu agraïment «pel suport atent i eficaç que l'Església està realitzant per mirar d'alleujar els sofriments de milions de víctimes d'aquests conflictes».

A més, ha reconegut que, més enllà de les ajudes humanitàries necessàries, el que la població de Síria i l'Iraq desitja «és la pau». Per això Francesc va afegir que «no em canso de demanar a la comunitat internacional més grans i renovats esforços per aconseguir la pau en tot l'Orient Mitjà» i va demanar «no mirar a un altre costat».

«Posar fi al conflicte està també a les mans de l'home», observà. Així, va indicar que cadascun de nosaltres «pot i deu fer-se constructor de pau, perquè cada situació de violència i injustícia és una ferida en el cos de tota la família humana».

El Pontífex va indicar que fa oració diària a Déu perquè inspire les ments i els cors dels qui tenen responsabilitats polítiques, a fi que «sàpiguen renunciar als interessos parcials per aconseguir el bé més gran: la pau».

A més, el Sant Pare va dedicar unes paraules a les comunitats cristianes de l'Orient Mitjà que sofreixen les conseqüències de la violència i miren amb temor al futur. Per això va explicar que, enmig de tanta foscor, aquestes Esglésies sostenen ben enlaire la llum de la fe, de l'esperança i de la caritat. Ajudant amb valentia i sense discriminació els qui sofreixen i treballen per la pau i la coexistència, «els cristians de l'Orient Mitjà són avui un signe concret de la misericòrdia de Déu».

I les conseqüències dramàtiques de la crisi, va assegurar, són ja visibles més enllà dels confins de la regió: «el greu fenomen migratori és expressió de tot això».

Més de cinc anys de guerra

La guerra de Síria va començar en el 2011 entre l'exèrcit del govern del president Bashar al-Assad contra diversos grups armats rebels. Més tard, alguns d'aquests darrers es van unir a l'Estat Islàmic i així es complicà la situació. El balanç de la crisi humanitària, la destrucció urbana i les víctimes mortals és devastador

L'article

Allò més important

Josep Maria Rovira Marsal

Si em preguntessin per allò que crec més important per a l'educació dels fills i em fessin optar per una sola cosa, no dubtaria gaire. Apostaria, una mica per intuïció i una mica basant-me en l'observació diària, per l'estimació sincera dins el matrimoni.

Si hagués de raonar-ho o de buscar una argumentació que ho justificués, diria que el primer i més natural i, per tant, el més important àmbit educatiu és la família i aquesta es constitueix i té el seu punt de partença en l'amor dels cònjuges. D'aquí que aquest amor, element bàsic en la formació de la família, com a fonament i suport d'ella, ho sigui, també, de tota la seva missió educativa.

La família és el lloc on les persones, els fills, s'accepten pel que són, i aquesta acceptació és, a més, permanent, perquè el que s'accepta és allò de la persona que no canvia, i això dóna la seguretat necessària que el procés de maduració requereix i que els fills necessiten per a fer les coses bé i per a proposar-se de millorar.

—Que el matrimoni s'estimi i que cada dia que passi s'estimi més; vet aquí el millor marc educatiu que poden tenir els fills.

—Però, i si es perd l'amor?

—L'amor no es perd, en tot cas el deixem perdre. Es pot deixar d'estimar de la mateixa manera que es pot estimar cada cop més.

—Però, de vegades, sense voler...

—Sense voler, no. L'amor es cosa de la voluntat. L'acte més propi de la voluntat és voler, i és un acte lliure. Som lliures perquè podem voler el que vulguem. Per això som responsables del que estimem o deixem d'estimar.

—Això vol dir que hem de tenir la intenció d'estimar.

—Efectivament, tenint present que les intencions s'han de concretar.

—I en quines coses s'han de concretar?

—En el fet de compartir la vida, augmentant la confiança mútua i comprenent-se cada dia millor. I, a tal fi, conversar, conversar de tot, evitant discussions innecessàries. Escoltar-se. Ser oportuns en el plantejament d'algun problema nou o pendent de solució. Evitar comparacions amb d'altres. No parlar mai malament de la família de l'altre. Saber perdonar. No fer-se morros. Sortir junts, encara que sigui només per passejar una estona. No caure en l'avorriment, evitar l'excessiva monotonia. Fer petites «escapades» junts. Tenir il·lusió per fer-les amb motiu d'algun aniversari o celebració. Tenir-se detalls. Ser delicats en el tracte. Buscar estones d'intimitat, demostrar-se l'afecte. Tenir cura de l'aspecte personal.

Mantenir les il·lusions antigues, deixant pas a altres de noves, compartides. Els fills, normalment, seran una font inesgotable d'il·lusions.

El llibre

Jesús, diumenge ens veiem

Album d'adhesius

Jesús, diumenge ens veiem és un àlbum amb adhesius destinat als nens i nenes que es preparen per a la primera comunió. Cicles C i A, d'octubre a juny.

Sintetitza l'evangeli de cada diumenge. Relaciona, mitjançant un eslògan, el catecisme *Jesús és el Senyor* amb l'eucaristia dominical. Inclou una aplicació pràctica de l'evangeli a la vida. Proposa un senzill joc. Els adhesius transmetten el missatge de Jesús.

Aquest àlbum el podeu trobar

a: Llibreria del Seminari de Vic: Rda. Camprodon, 2, tel. 93 886 15 55, fax 93 889 19 09 o llibreria@diacvic.com. Horari: de 8'30 a 13 h i de 15 a 19 h; divendres tarda i dissabte, tancat. Llibreria Casal de l'Església de Manresa. c/ Era del Firmat, 1-3, tel. 93 875 32 03. Horari: de dilluns a dijous, de 10 a 13 h i de 17 a 20 h. De dilluns a divendres, de 17 a 20 h.

Noves comunitats parroquials

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Tots coneixeu el treball que estem fent des de fa anys per operar la conversió pastoral de les parròquies i de la diòcesi en vistes a fer-les més missioneres. Sabeu que el nostre Pla pastoral, en coherència amb el projecte pastoral del papa Francesc per a tota l'Església, ens invita a prioritzar el treball de primer anunci de l'Evangelí als més allunyats.

L'aplicació del Pla pastoral en una bona colla de parròquies està provocant la incorporació de nous fidels, la necessitat d'iniciar-los a la vida cristiana i l'oportunitat de repensar el funcionament de tota la resta de la pastoral parroquial. Aquestes parròquies comparteixen el somni del papa Francesc: "una opció missionera capaç de transformar-ho tot, per tal que els costums, els estils, els horaris, el llenguatge i tota estructura eclesial es converteixi en una via adequada per a l'evangelització del món actual més que per a l'autopreservació" (EG27).

L'evangelització no es pot entendre com una acció aïllada, sinó com una acció transversal que afecta a tots i cadascun dels àmbits de la nostra pastoral. Una parròquia evangelitza no només quan organitza el primer anunci de l'Evangelí als allunyats sinó quan es repensa en totes les seves estructures per a fer possible que tots els fidels, nous i de sempre, esdevinguin deixebles missioners. Ens cal, doncs, un canvi que faci possible això: "la reforma de les estructures que exigeix la conversió pastoral només pot entendre's en aquest sentit: procurar que totes elles es tornin més missioneres, que la pastoral ordinària en totes les seves instàncies sigui més expansiva i oberta" (EG27).

Aquest canvi ja s'insinua en el nostre Pla pastoral però perquè cada parròquia el dugui a terme no n'hi ha prou

que el rector el vulgui aplicar, l'anuncii i l'executi. Convé que l'equip dels col·laboradors més implicats comparteixi aquesta visió i la faci concreta per a la pròpia parròquia. Convé, també, que la major part de la comunitat la conegui i la comparteixi. Convé, encara, que es concreti com i quan caldrà canviar la catequesi de preparació als sagraments, el nombre i l'estil de les celebracions eucarístiques, la pastoral de la caritat, d'atenció i visita als malalts, de les escoles catòliques, de les festes populars. Convé, finalment, que amb determinació i pedagogia s'operin poc a poc els canvis que s'hauran imaginat i consensuat.

Molt recentment, s'ha fet arribar a tots els rectors el material que la diòcesi ha elaborat per a ajudar cada parròquia a fer aquest treball. Si el voleu conèixer el trobareu penjat a la pàgina web, en la seva versió abreujada —sense els annexos que ofereixen les pautes concretes per a cada sessió de treball—. Porta per títol: Noves comunitats parroquials.

